

Jednom davno u Indiji življahu sedmorica braće. Svi bejahu poženjeni, ali domaćinstvo je vodila njihova sestra, a ne supruge. Pakosne snahe nisu podnosile vrednu zaovu i rešiše da joj napakoste. Tako se prvom prilikom požališe muževima na njihovu sestru:

-Ona se izbezobrazila, niti okopava vrt sa jasminima, niti seje u polju, već neprestano dangubi kod kuće i pritom ni ručak ne zna zgotoviti kako valja!

Zmije tada podnesošće žrtvu na oltar seoskom duhu i on im zauzvrat obeća ispunjenje želje.

-Kada naša zaova sutra dođe da zahvati vode u reci ti namesti da joj voda izmakne svaki put kad joj približi kondir. Zatim vrati vodu nazad čim podigne kondir. Najposle je odvedi sobom kud ti volja.

Sutra u podne devojka se obre na obali reke i zamahnu kondirom da u njega zajti vode, ali reka uzmaknu. Bezuspešno je pokušavala više puta, a onda zarida.

Brate moj rođeni, voda mi je do kolena a ne mogu je usuti u vrč - zapomože uplašeno!

Voda joj se pope do pasa, i ona opet zapomože

-Brate moj najmiliji, voda mi je do struka, a neće u moj vrč!

Najzad voda joj se pope do vrata i ona započe da se davi

- Brate moj, brajko najdraži, voda mi je do vrata i vrč se konačno puni!

I doista, vrč se ispuni vodom i potonu zajedno sa mladicom. Seoski duh tada pretvori mladicu u duha i povede je kao svog pratioca.

Godinu i nešto potom ogromno bambusovo drvo izdžiglja i popne se u nebesa na tom mestu kraj reke. Bilo je toliko krupno da se moglo videti izdaleka. U njegovoj krošnji stanovala je devojka-duh. Blizu drveta prolazio drum i jednog dana pustinjak prekinu svoj put i zastade da predahne pod njim. Dobro se zagleda u krošnju i reče:

-Ovaj bambus jednog dana izrodiće čudesnu violinu.

Zatim dohvati sekiru i stade da seče drvo pri korenu. Uzjoguni se duh iz drveta.

-Ne seci kod korena, nego pri vrhu!

Pustinjak poslušao i krene seći pri vrhu, no duh se snova oglasi:

-Ne seci pri vrhu, seci kod korena!

Pustinjak razumede da ga drvo plaši, pa se prestade obazirati na povike iz krošnje, iseče ga pri samom korenu i odvuče u svoju radionicu gde izdelja violinu. I kad god bi dotaknuo strune na instrumentu svi koji bi ga slušali divljahu se veoma.

Pustinjak je bio omiljen gost u kući sedmorice braće i kad god bi oni slušali nežnu melodiju violine beše im teško na srcu i suze su se kotrljale niz njihova lica. Izgledalo je da violina grca i pripoveda najžalosniju pesmu o usudu.

Pustinjak je običavao da svira kod seoskog kmeta. Kmetu se violina silno dopade i htede da je otkupi od pustinjaka. Na astal bi položena zadebljala vreća novca, ali posao ne beše sklopljen. Pustinjaku se nije mililo da se odvoji od instrumenta. Kmet pribeže lukavstvu: napi pustinjaka i, kad ovaj počinu, umesto čarobne poturi običnu sandalovu violinu. Tako stari asketa i vešti drvodelja ode kući sa zamenjenom violinom.

Kmetov sin je otada svirao na violini i svi se udiviše njegovom umeću, ali još većma zvuku koji je dopirao iz trupa instrumenta. Danju, dok su ukućani bili zauzeti radovima na imanju i u selu, devojka-duh izlazila bi iz violine i pripremala jelo koje je zatim sama jela i stavljala ga na astalu u odaji kmetovog sina. To se ponavljalo neko vreme i začudilo mladića. On odluči da ostane kod kuće, sakrije se i rasvetli misteriju. Uskoči u sanduk s kuhinjskim posuđem i stade gviriti kroz pukotinu na njemu. Malo potom iz violine se iskrade mladica, popčešlja se krivudavim češljicom od ćilibara i uze da kuva pirinač. Pokusavši pola zdelice ostatak ostavi u mladićevoj sobi. Pažljivo je prativši pogledom, mladi delija iskoči iz sanduka i uhvati je za laktove.

-Pusti me! Ko si ti? Ako si član niže kaste ne smeš me pipati! - zakoprca se devojka bespomoćno.

- Ja sam iz iste kaste kao i ti! S obzirom da tako krasno kuvaš bilo bi lepo da postaneš mojom nevestom - ne zbuni se mladić.

Mlađani delija bejaše naočit i dopade se devojci koja pristade da zajedno s njim pristupi svetoj ustanovi braka.

U međuvremenu, sedmorica njene braće osiromašise vrlo i krenuše svetom da prose za nasušnu šaku pirinča. Uzmeđu ostalih, pohodiše kmetovu kuću u kojoj ne poznaše mladu gospodaricu. Umesto najprostije milostinje ona ih pozva unutra i pristavi im čitav kotao pirinča. Dok se pirinač kuvao devojka ih posadi na divan i ispoveda im šta se sve s njom zbilo i kako su joj nudile njihove žene.

- Niko od vas me nije zaštitio od otrovnih jezika, a verovatno ste znali za sve to.

Više nije izgovorila ni jedne rečipokude za braću. Nahrani ih, napoji i otpusti da putuju po svetu, nazvavši im Bogada ih čuva.